

Nosaltres els vilanovins

Vagarejava sense esma una tarda d'estiu quan se m'acostà un d'aquells veïns que un dia va tastar la nostra ciutat i s'hi va quedar.

-Ei, vilanoví - sento que em criden amb un to arrossegat i sorneguer
Abans de poder reaccionar, m'engega el discurs amb indissimulada
incontinència

-Sou ben estranys els vilanovins. Teniu un ciutat magnífica, planera,
bonica, acollidora, plena d'activitat, amb aquesta llum i aquest cel que
enamora, festes a dojo, glops d'història a cada pas, menges exquisides ,
museus, universitat, mar i vinyes ...

-Bé, sí ... i què ?- que li etzibo jo, aclaparat per aquell espot gratuït i
extemporani

-Doncs que ,malgrat tot això, no pareu de queixar-vos. Sou rondinaires
de mena

I amb to provocador li deixo anar - I ara ! - amb ganes de fer-lo relliscar
pel pedregar

-Us convindria corregir algunes actituds -em diu amb to més
conciliador-. Com aquesta dèria que teniu de classificar tothom i multiplicar
les capelletes ... Teniu el *naltros* i el *valtros* fotut al cap. La dona en diu
etiquetatge exprés. Disseccioneu amb precisió tot aquell que us envolta. -
Nen, de quina casa ets ? - és el primer que li pregunten al meu fill quan va a
casa d'un amic. I encara arrufeu el nas amb els forasters

-Bé, potser sí. Anem carregats de prejudicis. Però, què vols que hi fem ?

-li responc amb resignació i ganes d'escampar

-Ser més agraïts - em diu com aquell que renya - i saber reconèixer els
mèrits dels vostres veïns i coneguts. Heu d'espolsar-vos aquest puntet
d'enveja i rancúnia que us empaita. Ah !, i no ser tant savis, que sempre
esteu de tornada de tot

-Sí, ja se sap - hi afegeixo - costa més un reconeixement que criticar l'Ajuntament. Però t'he de donar la raó. Aquest punt de ressaviats es cura amb una mica de *no ho sé*

-Ara em fas cas !. Aneu a la vostra ,i només us avenuïu alhora de criticar, malparlar i opinar d'allò que no sabeu. Les entitats es deixen de volta i mitja les unes a les altres

-Ah no !, això si que no -li dic mig emprenyat-. Vilanova té un teixit associatiu que ja voldrien altres. Un mosaic d'entitats espectacular, associacions veïnals o voluntariat. Només cal veure el Carnaval, la Festa Major, els Tres Tombs...

-No te m'enfadis... Tens raó, moltes entitats ,però la majoria ben asfixiades i passant neguits i misèries. No seria millor d'ajuntar-se i guanyar força ?. Ja m'han dit que sou més donats a l'escissió, a la divisió i així aprimir l'esperit emprenedor

-D'emprenedors em parles ?. Tú no has sentit parlar dels Gumà, dels Marquès, dels Ventosa, dels Ferrer Vidal ... ?. Eh , que els vilanovins vam anar a Amèrica !.

-Au vinga !, m'estàs parlant de l'any de la picor. Molta aventura, però entre la Pirelli i les demés fàbriques us heu adormit a la palla. I dels americanos ja saps que la majoria van tornar ben pelats. I quan tornaven -ja ho diuen les cròniques- venien fets uns vanitosos i uns *fanfarrons*. Vaja, uns pinxos !. Potser encara n'esteu empeltats

-Bé, deixem la història que prendrem mal. M'has de dir res més ?

-Ho veus ?. Als vilanovins no us agrada gens que us diguin les veritats. La única veritat és la vostra i us costa massa canviar de pensament. Tossuts i cabeçuts. El meu pare deia que això s'arregla llegint i viatjant. Esteu sempre a la defensiva i us caldria una bona dosi d'autoestima

-Autoestima dius?. Si ens estàs deixant com un drap brut !. Tú ja has anat al Balaguer, al Papiol o al Museu del Ferrocarril ?. De Catalunya eh,

Museu del Ferrocarril de Catalunya. I que me'n dius del Carnaval, els Tres Tombs, la platja, la Geltrú, l'Escola d'Enginyeria, la Festa Major, el Faraday , els eixos comercials o la carpa Juanita ?. Convindria llegir-te la nostra història. Ja et deixaré la Història de ... , *bueno*, encara no la tenim ... però algun dia ...

-Orgull, parlava d'orgull. Us penseu que tot el que fan i tenen els altres és millor. Mentre, us dediqueu a practicar el sarcasme, la conyeta i enfotrese'n del mort i de qui el vetlla. Ah, perdò, d'això vosaltres en dieu humor vilanoví ... i us quedeu tant amples. No em ve de nou , si entre sermons i testaments de Carnaval, versots de Festa Major i altres arengues públiques, vosaltres mateixos us poseu a parir

-Sí, confesso -li dic avergonyit- que som una mica extremistes. Ara pacífics, després busca-raons; ara geniüts, després amables. Deu ser alló del seny i la rauxa. Però al capdavant , innocents i acollidors. Que si les fàbriques, el tren, la pesca, el Pantà i altres històries, fa anys i panys que ens arriba gent de tot arreu, de La Cala fins el Senegal. Ah !, i fins i tot alguns de l'àrea metropolitana que em fan xerrar pels descosits. Som fills del mestissatge, per això no has de patir

-Per cert, com porteu això del model de ciutat que tant us amoïna ?. - amb ganes de provocar em gira - De ciutat industrial a ciutat dormitori, eh ?

-Ei, que la Pirelli encara hi és, i la Fisa, i cal Camacho ... Bé han canviat de nom i de lloc ,però ,tant se val. Tampoc el Barça juga al camp de les Corts !. I que me'n dius del comerç ?. Abans érem la platja del Penedès , però ara som la gran botiga per a molta gent. Baixen a comprar, a menjar, a les festes, a veure museus ,al Mar ...

-No em surtis ara amb el Mar. Quina descoberta !. Us recordeu de Santa Bàrbara quan trona. Només cal fixar-se que la façana de l'Ajuntament i de Sant Antoni miren cap a muntanya. Teniu el port engabiament , un Museu del Mar que no arrenca i la carpa Juanita a règim. Us toca revisar models i

escoltar aquells que us podem ajudar. Heu sentit mai parlar d'empatia ?.
Ecoltar més i no parlar tant d'aquest *tothom* que tot ho legítima

-Potser tens raó. Ser més flexibles i no tant intransigents. Admeto que malparlar i criticar els demés és una forma de canibalisme molt vilanovina

-Escolta, que tot això t'ho dic com a crítica constructiva. Saps, malgrat tot, nosaltres hem vingut per quedar-nos-hi. Aquesta és una ciutat fantàstica, amb unes capacitats per explorar i explotar extraordinàries. Algun dia us n'adonareu i sereu el centre el món. Teniu una diversitat d'actius i de propostes que no son fàcils de trobar. I amb la mida adequada. I això, amic meu, no té preu. Creu-me ,aquesta ciutat val molt la pena

-No, si tot això que m'expliques ja ho sabem. Llavors, perquè rondinem tant ?.
Potser per inconformistes ,potser per beneïts, tant se val !. Som llunàtics !. Vicens Vives deia que la gent de costa eren oberts, lliures i espavilats, però també sorneguers i indisiplinats. Crec que anava ben encaminat. També deia que a les terres de pas la gent era incongruent i paradoxal. I tant !. Som un farcit de contradiccions, capaços dels gestos més generosos, però també dipositaris de les enveges i rancúnies més rànícies

-Bé, no t'ho agafis tant a la valenta. Ha estat l'excusa per fer la xerradeta. Més d'un any de veïnatge i ni ase ni bèstia, al contrari, més aviat havia notat maniobres evasives - Son sorruts aquests vilanovins - em deia la dona. Ja sé que al començament us costa...

El veí de la punyeta em va tenir rumiant força estona. El més fotut és que ara ja no podré fer veure que no els veig. Potser els hauríem de convidar a sopar ... Al capdavant té raó. Som uns privilegiats de viure en aquest racó de món, però tenim assignatures pendents on ens cal millorar. Aquest és un bon propòsit per començar la temporada. Hi ha molta feina a fer i aquesta ciutat s'ho mereix. Perquè -com diu ell- Vilanova val la pena. Tenim camp per millorar, afortunadament, com deia un dels meus mestres de vida.

Albert Tubau

(Article publicat al Diari de Vilanova el 14 de setembre de 2012)